

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 33113-12-22 מדינת ישראל נ' וולפמן

לפני כבוד השופט שרון דניאלי

מדינת ישראל
ע"י תביעות כ"ס

המאשימה

נגד

יבגני וולפמן
ע"י עו"ד יסמין בן דוד

הנאשם

הכרעת דין

1. בפתח הדברים, ומכוח סמכותי לפי סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב – 1982 (להלן – חוק סדר הדין הפלילי), אני מודיע על זיכוי של הנאשם מחמת הספק מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.
2. ביום 15.12.22 הגישה המאשימה את כתב האישום נגד הנאשם, יבגני וולפמן (להלן - הנאשם), המייחס לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשלי"ז – 1977 (להלן - חוק העונשין).
3. המאשימה טענה בסעיפים 1-2 לפרק העובדות של כתב האישום כי במועד הרלבנטי לכתב האישום היו הנאשם ואירנה שטיין (להלן - המתלוננת) בני זוג גרושים עם שני ילדים משותפים, וכי המתלוננת התגוררה ברחוב רבקה גובר 5 בכפר סבא (להלן - המקום). ביום 26.10.22, בסמוך לשעה 16:10, הנאשם הגיע למקום יחד עם בתו הקטינה וישב מתחת לבניין. כאשר המתלוננת פגשה אותו שם ושאלה אותו היכן הוא מתכוון לשהות עם הילדים כשיתחיל לרדת גשם, הוא ירק על פניה בנוכחות הקטינה (סעיפים 3-4 לכתב האישום). המתלוננת התקשרה למוקד 100 של המשטרה, וכאשר הנאשם שמע את השיחה הוא הכה בכתפה של המתלוננת במכת אגרוף, בעוד הקטינה בוכה וצועקת (סעיף 5 לכתב האישום), וכתוצאה ממעשיו נגרמה למתלוננת המטומה ביד (סעיף 6 לכתב האישום).
4. ביום 20.6.23 התקיים דיון בתיק לפני כבוד ס' הנשיא השופט ע' פרייז, בו מסר הנאשם, באמצעות באת כוחו, את תשובתו לאישום. הנאשם אישר את האמור בסעיפים 3-4 לכתב האישום, אך כפר במיוחס לו ביתר הסעיפים, וטען שערב הגשת כתב האישום הוא והמתלוננת לא היו גרושים, וכי זהו נתון בעל משמעות לתיק. בהתייחס לאירוע עצמו, טען הנאשם שהמתלוננת הגיעה למקום על מנת לביים אירוע, וכשהיא פנתה לנאשם היא האשימה אותו בשבירת תיבת הדואר שלה, ואז שאלה לגבי מקום הימצאותו עם הילדים. הנאשם לא ירק על פניה, אלא ירק לעברה, והקטינה כבר לא הייתה נוכחת בשלב זה. כמו כן, המתלוננת אכן התקשרה למשטרה, אך המאשימה לא ציינה בכתב האישום את מה שארע

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 33113-12-22 מדינת ישראל נ' וולפמן

קודם לכן, אך כן מתועד בהקלטה שהקליט הנאשם שתוצג בשלב הראיות. מכל מקום הנאשם לא היכה את המתלוננת במכת אגרוף, לא גרם לחבלה, שכפי הנראה נגרמה עקב מציצה של העור שנעשתה על ידי המתלוננת, והקטינה ממילא לא הייתה נוכחת במקום בשלב זה.

5. התיק הועבר לטיפול ונקבע לשמיעת הראיות ביום 12.10.23, אך מועד זה נדחה ליום 14.1.24 בשל פרוץ מלחמת חרבות ברזל והמצב הביטחוני ששורר בארץ, ודיון המשך התקיים ביום 22.2.24.

לאחר שמיעת העדים הגישה ב"כ המאשימה את סיכומיה בכתב ביום 17.3.24, ואילו ב"כ הנאשם הגישה את סיכומיה ביום 1.5.24.

אסקור להלן את הראיות שהוגשו על ידי הצדדים, את עיקר העדויות שנשמעו לפניי, ולאחר מכן אסקור את טענות הצדדים בסיכומיהם, ולבסוף אדון ואכריע בהן.

ראיות הצדדים

6. המאשימה העידה מטעמה תחילה את המתלוננת (בדיון שהתקיים ביום 14.1.24), וכן את השוטרים רס"ב אבי (אברהם) אטבריאן, רס"ר פרדי מולי ורס"מ רשף עוז, בדיון שהתקיים ביום 22.2.24. באותו מועד נשמעה גם פרשת ההגנה, במהלכה העיד הנאשם בלבד.
7. המאשימה הגישה לתיק בית המשפט את המוצגים הבאים:
 - א. ת/1 – דיסק ובו הקלטה של שיחת המתלוננת למוקד 100;
 - ב. ת/2 – דיסק ובו צילום מצלמות גוף, שיחה למוקד 100, וכן שתי תמונות של המתלוננת;
 - ג. ת/3 – דו"ח פעולה ממוחשב מיום 26.10.22 שערך השוטר אברהם אטבריאן;
 - ד. ת/4 – דו"ח פעולה ממוחשב מיום 26.10.22 שערך השוטר פרדי מולי;
 - ה. ת/5 – דו"ח עיכוב של הנאשם מיום 26.10.22 שערך השוטר פרדי מולי;
 - ו. ת/6 – הודעת הנאשם במשטרה מיום 26.10.22;
 - ז. ת/7 – מזכר מיום 30.11.22 שערך השוטר עוז רשף בעניין שיחה עם המתלוננת לקבלת פרטים נוספים ביחס לאירוע;
 - ח. ת/8 – מזכר מיום 26.10.22 שערך השוטר עוז רשף בעניין התקשרות למתלוננת בנוגע להרחקת הנאשם ממנה.
8. הנאשם הגיש לתיק בית המשפט את המוצגים הבאים:
 - א. נ/1 – פסק דין בתה"ן (משפחה – ראשון לציון) 51262-11-22 מיום 7.2.23 בעניין התרת נישואיהם של הנאשם והמתלוננת;
 - ב. נ/2 – פרוטוקול ופסק דין מיום 26.7.22 בתלה"מ (משפחה – פתח תקווה) 2458-05-22 בעניין תשלומי מזונות לילדים ומדור וכן הסדרי ראייה;
 - ג. נ/3 – מזכר השוטר עוז רשף מיום 30.11.22 (הוגש גם כ-ת/7);

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 33113-12-22 מדינת ישראל נ' וולפמן

- ד. נ/4 - הודעת המתלוננת במשטרה מיום 26.10.22 ;
- ה. נ/5 - בקשה בה"ט (משפחה - פתח תקווה) 50692-10-22 שהגישה המתלוננת למתן צו הגנה מיום 30.10.22, בצירוף מסמך רפואי ואישור בדבר הגשת תלונה מיום 26.10.22 ;
- ו. נ/6 - פרוטוקול בה"ט 50692-10-22 מיום 30.10.22 של דיון במעמד צד אחד בבקשה כאמור ;
- ז. נ/7 - תמלול הקלטת האירוע מושא כתב האישום ;
- ח. נ/8 - דו"ח פעולה ממוחשב של השוטר אברהם אטבריאן (הוגש גם כ-ת/3) ;
- ט. נ/9 - בקשה מיום 15.8.22 למתן צו הגנה בה"ט (משפחה - פתח תקווה) 31626-08-22 שהמתלוננת הגישה נגד הנאשם בצירוף אישור בדבר הגשת תלונה ובקשה לקבלת מידע על ידי נפגע עבירה מיום 1.8.22 ;
- י. נ/10 - הודעת משטרת ישראל מיום 3.8.22 למתלוננת על החלטה שלא להמשיך לחקור או שלא להעמיד לדין ;
- יא. נ/11 - צילום התכתבות בווטסאפ בין הנאשם למתלוננת מיום 1.8.22 ;
- יב. נ/12 - צילום התכתבות בווטסאפ בין הנאשם למתלוננת מיום 31.7.22 ;
- יג. נ/13 - בקשה למתן צו הגנה בה"ט (משפחה - פתח תקווה) 715-07-23 שהמתלוננת הגישה נגד הנאשם ביום 2.7.23 ;
- יד. נ/14 - פסק דין של בית המשפט לענייני משפחה בפ"ת מיום 3.8.23 בה"ט 715-07-23 ;
- טו. נ/15 - צילום התכתבות בווטסאפ בין הנאשם למתלוננת מיום 14.9.22 בצירוף שתי תמונות ;
- טז. נ/16 - נוהל אח"מ מס' 300.13.226 בעניין "הטיפול המשטרתי בעבירות אלמ"ב" ;
- יז. נ/17 - תמלול הסרטון המתועד במצלמת הגוף של השוטר אטבריאן במפגש עם המתלוננת מיום 26.10.22 ;
- יח. נ/18 - התכתבות בווטסאפ בין הנאשם למתלוננת מיום 13.10.22 ;
- יט. נ/19 - מסמך מיום 30.1.23 בעניין הסדרי ראיית הנאשם את ילדיו, שהוגש לתיק בית המשפט לענייני משפחה בתלה"מ 60368-09-22.
9. בעדותה הראשית ביום 14.1.24 העידה המתלוננת, רופאה פסיכיאטרית במקצועה, כי יש לה שני ילדים משותפים עם הנאשם, בני 11 (בן) ו-9 (בת), וכי נכון ליום 26.10.22 הייתה פרודה מהנאשם (ע' 3, ש' 11 ואילך). המתלוננת הסבירה כי בתה סובלת מבעייה רפואית, וכי "אסור לה להתקרר" (ע' 3, ש' 20), וביום האירוע, שהיה גשום, התקשרה וכתבה מספר פעמים לנאשם כדי לברר האם הוא מתכוון לקחת את הבת, ללא מענה, ולכן התכוונה לאסוף את הבת מהצהרון בבית הספר. מכאן תיארה את שהתרחש (ע' 3, ש' 26) :
- "... כשאני מגיעה הביתה, חניתי ליד הבית ורציתי להמשיך משם לביה"ס ופתאום אני רואה אותו יחד עם ילדה מתחת לבית, הוא יושב והילדה לידו, ואני מסתכלת מצד ימין יש תיבת דואר שהיא שבורה, כמה פעמים הוא שבר לי אותה, ואז פניתי אליו ושאלתי אותו למה עוד פעם אתה חוזר על הדברים האלה? ... ושאלתי אותו היה קשה לענות בהודעות שאתה כן לוקח את הילדה

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 33113-12-22 מדינת ישראל נ' וולפמן

ולפחות תגייד לי לאן, ... חזרתי על אותה שאלה כמה פעמים, הוא לא ענה, הוא פשוט קם הסתובב אלי, קילל אותי, ובאותו זמן הוצאתי טלפון להקליט, איך הוא מקלל, ובזמן שאני מוציאה את הפלאפון הוא יורק לי בפנים, במשקפיים, הורדתי את המשקפיים וניקיתי אותן והתחלתי להתקשר למוקד 100 להגיד שהגרוש הוא כרגיל מאיים צועק ומקלל, וזו לא היתה פעם ראשונה, ובזמן שאני מתקשרת הוא ממשיך כמובן לצעוק, לקלל, ובזמן שאני מתקשרת הוא תוקף אותי. קיבלתי מהמשטרה הדרכה לקחת ילדה ומהר מאד להיכנס הביתה, לסגור דלתות ולחכות לניידות ולאמבולנס וזה מה שעשיתי".

היא התבקשה לפרט כיצד תקף אותה הנאשם, ואמרה כי בזמן שבכתה וסיפרה למשטרה שהנאשם מאיים עליה ומקלל אותה, "הוא פשוט לוקח עם היד נותן לי אגרוף לכתף שמאל" (ע' 4, ש' 11), וכי בזמן שירק עליה והכה אותה באגרוף, נכחה במקום בתם המשותפת, אז בת 8 (ע' 4, ש' 14). המתלוננת גם התבקשה לתאר את תחושותיה של בתה, והיא השיבה (ע' 5, ש' 6): "אז באותו רגע היא היתה מאד נסערת, היא פחדה, היא בכתה, כשנכנסנו הביתה היא ישר רצה לספר הכל לאחיה, כשהגיעו שוטרים אמרו לי שאסור לקחת מהילדה עדות, אבל הילדה גם סיפרה הכל לשוטרים שהיו באותו רגע".

10. בחקירתה הנגדית עומתה המתלוננת עם העובדה שבניגוד לעדותה בבית המשפט, לשוטר הסיוור שהגיע לזירה לא אמרה דבר על איומים מצד הנאשם, והשיבה כי ייתכן שלא זכרה להגיד לשוטר את כל הפרטים בשל המצב הטראומטי שלה ושל ילדיה (ע' 8, ש' 1 ואילך). ב"כ הנאשם עימתה את המתלוננת עם העובדה כי בבקשה שהגישה למתן צו הגנה (נ/5) גם לא טענה שהנאשם איים עליה, וגם טענה בכלל שהנאשם נתן לה מכה בכתף ימין, ולא בכתף שמאל כפי שהעידה, והמתלוננת השיבה כי סיפרה את הסיפור פעמים רבות לגורמים שונים, וכלשונה (ע' 8, ש' 27): "זה לא מחשב, זה לא רובוט, אני יודעת שהגעתי, ירק עלי ואחר כך תקף, כולל איומים, קללות שאת שומעת בהקלטות שהוא ממשיך לאיים ולקלל אותי. אם את רוצה להיכנס שזה כתף ימין או שמאל, אז בסדר, יש לי פה גם שגיאות כתיב, אז גם על זה תשאל".

המתלוננת נשאלה מספר פעמים אודות סדר פעולותיו של הנאשם באירוע שארך על פי עדותה פחות מ-5 דקות (ע' 9, ש' 2), ועמדה על כך שהנאשם גם איים עליה, ולא רק קילל (ע' 9, ש' 15). כשנשאלה: "אילו איומים?", השיבה: "לא יודעת להגיד לך" (ע' 9, ש' 17).

ב"כ הנאשם השמיעה למתלוננת הקלטה שהקליט הנאשם, המתעדת את מהלך האירוע (בהמשך, המתלוננת אישרה שהקלטה היא מיום האירוע; ע' 11, ש' 34), ולמצער חלק ממנו, והטיחה במתלוננת שניתן לשמוע כי לפני שהמתלוננת התקשרה למשטרה, הנאשם לא איים עליה ולא קילל אותה. המתלוננת השיבה (ע' 11, ש' 13): "לפי מה שזכור היה", ובהמשך: "אני לא יודעת ממתי הוא הקליט אותי, אני זוכרת שהוא כן קילל וכן איים, אולי הוא התחיל להקליט מהאמצע שכבר התחלתי לשאול" (ע' 11, ש' 19).

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 22-12-33113 מדינת ישראל נ' וולפמן

המתלוננת העידה כי ניסתה בעצמה להקליט את האירוע, אך ללא הצלחה (ע' 13, ש' 6 ואילך), וכי גילתה שלא הצליחה כשהבחינה שאין ברשותה את ההקלטה, "באותו יום שהיו אצלי שוטרים" או ביום למחרת (ע' 13, ש' 13). כשנשאלה מדוע אם כך אמרה בפרוטוקול הדיון בבית המשפט לענייני משפחה מיום 30.10.22 (נ/6), שיש לה "צילום של האירוע", השיבה: "כי קודם כל יש לי" (ע' 13, ש' 18), ובהמשך הציגה לבית המשפט תמונות שצילמה (ע' 13, ש' 28).

במהלך השמעת ההקלטה, ב"כ הנאשם שאלה את המתלוננת האם נכון שבתה הייתה לידה, והמתלוננת השיבה בחיוב (ע' 15, ש' 10), כפי שגם אמרה לשוטר בזירה (ע' 15, ש' 17). היא התבקשה להשיב האם אכן הבת "בכתה וצעקה", כפי שהעידה קודם לכן, והשיבה בחיוב (ע' 15, ש' 19). ב"כ הנאשם הטיחה במתלוננת כי ניתן לשמוע בהקלטה את טריקת דלת הכניסה לבניין על ידי בתה, וכי זו עלתה לבית, וכלל לא נכחה במקום בעת האירוע הנטען, ובוודאי לא בכתה, והמתלוננת שבכתה בעצמה בתגובה לשאלה (ע' 15, ש' 21), השיבה כי הבת נשארה במקום, אך לא ידעה להסביר מדוע לא שומעים את הבת בוכה (ע' 15, ש' 25).

המתלוננת נשאלה האם ראתה את הנאשם פורץ לתיבת הדואר שלה ביום האירוע, והשיבה: "לא ראיתי" (ע' 16, ש' 6), ומכאן נשאלה מדוע אמרה לשוטר הסיוור אטבריאן שראתה את הנאשם עושה כן, והשיבה לבסוף: "אני לא זוכרת מה אמרתי לשוטר לפני שנה ומה היה" (ע' 16, ש' 13). בסוף חקירתה הנגדית נשאלה המתלוננת האם עברה טיפולי פיזיותרפיה לאחר הפגיעה בכתף, והשיבה בשלילה (ע' 21, ש' 7), וגם אישרה כי לא עברה צילום כתף, מאחר שלא היה צורך בכך ("כי יכולתי להזיז יד, אבל לא יכולתי להרים יד ולנהוג ולכן הייתי בחופש מחלה" (ע' 21, ש' 9)). לבסוף, הציגה ב"כ הנאשם למתלוננת תמונה מוגדלת של אחת מתמונות החבלה הנטענת, והטיחה בה: "אירינה, לא מצצת לעצמך את הכתף?", וזו השיבה: "איך אפשר להגיע למצוץ כתף? אני לא יכולה לבצע פעולה כזאת" (ע' 21, ש' 23).

11. ההגנה הגישה לתיק בית המשפט את הודעתה של המתלוננת במשטרה (נ/4 – בכתב יד ומוקלד). המתלוננת מסרה שם (ע' 1, שורה שנייה לא ממוספרת): "ראיתי את הגרוש שלי יבגני ... יושב למטה מתחת לבניין, יחד עם הילדה שלנו ... ראיתי שהגרוש שלי פרץ תאי דואר שלי התקשרתי לשאול אותו כמה פעמים זה יימשך, וגם שאלתי את הגרוש במקרה ויהיה גשם איך יהיה עם הילדים אין לו מקום מגורים ואז הגרוש קם ושמתי על הוידאו לצלם אותו והגרוש שלי ירק עלי בפנים, ברגע שהתקשרתי למשטרה להתלונן, בו זמנית התפרץ עלי בצעקות קילל התקרב ונתן לי אגרוף בצד שמאל בכתף שמאל ... הילדה התחילה לצעוק ולבכות וכל הדבר הזה קורה כשאני מדווחת למשטרה..."

בעניין תיבת הדואר שנפרצה לטענת המתלוננת על ידי הנאשם, הוגש נ/3, מזכר שערך השוטר רס"מ רשף עוז ביום 30.11.22, בו צוין בין היתר: "לשאלתי מסרה שלא תיעדה את תיבת הדואר וכי החליפה אותה", וכן בהמשך: "לשאלתי מסרה שלא תיעדה בנייד שלה, לדבריה ניסתה, אך לא הצליחה".

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 33113-12-22 מדינת ישראל נ' וולפמן

בבקשה שהגישה לבית המשפט לענייני משפחה ביום 30.10.22 נגד הנאשם (חלק מ-5/נ), לא הזכירה המתלוננת שהנאשם פרץ את תיבת הדואר שלה, אך טענה כי ירק עליה "ונתן לי מכה חזקה בכתף ימין". גם בפרוטוקול הדיון בו נדונה הבקשה במעמד צד אחד בה"ט (משפחה – פ"ת 50692-10-22 - (נ/6), לא הזכירה המתלוננת פגיעה בתיבת הדואר, אך טענה כי הנאשם ירק עליה ונתן לה "בוקס בנוכחות של הילדה" (שם, ע' 1, ש' 26).

12. הנאשם העיד בדיון שהתקיים ביום 22.2.24. בעדותו הראשית סיפר על תחילת הקשר עם המתלוננת, הקשר הזוגי עצמו ומועד עזיבתו את הבית ותחילת הליך הגירושין ביום 13.1.22 (ע' 33, ש' 12 ואילך), והקרע ביחסים ביניהם שהוביל לטענתו לתלונות שווא נגדו מצד המתלוננת והרחקת ילדיהם המשותפים ממנו.

הנאשם העיד שכשבוועיים טרם האירוע מושא כתב האישום הייתה בינו ובין המתלוננת התכתבות (18/נ), בה כתבה לו שהיא מכינה לו "הפתעה", משום שהוא אבא רע שמתעלל בילדיו, לרבות התעללות מינית (ע' 34, ש' 2).

הוא גם העיד על תלונה קודמת שהגישה נגדו המתלוננת בדבר פגיעה פיזית כביכול בבנו במהלך ביקור ב"מרכז קשר", והנזק שגרמה לו תלונה זו, לשווא (ע' 34, ש' 30 ואילך). בעדותו הראשית (ע' 35, ש' 8), תיאר הנאשם את האירוע בהרחבה. לדבריו, הוא הגיע עם בתו לכניסת הבניין, ובתו עלתה לדירה להחליף בגדים, ולאחר כרבע שעה שמע את המתלוננת פונה אליו ברוסית, ובהמשך בעברית, וכאשר סובב את ראשו בהמשך ראה את המתלוננת מצלמת אותו עם מכשיר הטלפון הנייד שלה.

לדבריו (ע' 35, ש' 16): "היא החזיקה את הטלפון בקו הפנים שלי הבנתי שהיא עושה פרובוקציה כדי לא לתת לי לראות את הילדים, מה שהיא עושה כל הזמן. הרגשתי כל כך מושפל שלא יקרה מפגש. ידעתי שזה מה שיהיה, זו התוצאה שתהיה. קמתי וירקתי לעבר הטלפון. בעקבות זה חלק מהיריקה פגעה לה בפנים כי החזיקה את הטלפון צמוד לפניה (מדגים). אני אישית מתבייש בזה, זה לא אני, זה לא האופי שלי, אין לי גם רקורד להכות נשים אבל הרגשתי פנימית שנמאס לי, כמה אפשר והיא כל הזמן ממשיכה בשיטתיות להתעלל בי, מגישה נגדי תלונות שווא ומנתקת אותי מהילדים...".

הנאשם ביקש להדגיש כי לאחר היריקה עזבה המתלוננת את המקום ובהמשך חזרה עם ביתה, בעוד שהוא התיישב במקום בו ישב קודם לכן, עד ששמע את המתלוננת ובתו מתקרבות ומדברות ברוסית, ובהמשך הבין מדבריה של המתלוננת כי היא מתכוונת למנוע מהבת להצטרף אליו, וכי המתלוננת הביאה את הבת כדי להשפילו. מכאן סיפר (ע' 35, ש' 30):

"...אז אירנה מתקשרת למוקד 100, עומדת מולי במרחק 2 מטרים וברגע מוחלט כאילו שום דבר לא קורה היא אומרת למשטרה שאני מאיים עליה, שהיא מפחדת ממש ממני ... שאני שומע את השקרים האלה ומבין שהיא מתכוונת להפליל אותי על כלום ולא נותנת לי לראות את הילדים אני מדבר בעצמי עם המוקד ומבקש מהם שיבואו ויעזרו לי, אף אחד לא עוזר לי. ... באותה נקודת

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 33113-12-22 מדינת ישראל נ' וולפמן

זמן העניינים התחילו להתלהט. אני מדבר בקול רם ולא צועק. אנחנו נמצאים במרחק אחד מהשני, אני לא רוצה להתקרב אליה. ביקשנו מהילדה לעלות הביתה, קודם אירנה ואח"כ אני שתעלה הביתה. תוך כדי שאירנה ממשיכה בצורה בוטה לשקר למשטרה ומנסה להפליל אותי ואני אומר בבקשה תגיעו ותעזרו לי היא מתחילה לצעוק "אל תרים עלי ידיים, אל תרים עלי ידיים". לקח לי אולי שניה להבין מה היא מדברת. האבסורד הוא שהיא מדברת עם המשטרה ואני מכה אותה? אני לא רופא אבל אני לא אידיוט. יותר מזה כל זה בהקלטה שאני מפליל את עצמי?"

בחקירתו הנגדית הכחיש כי נגע אי פעם בתיבת הדואר של המתלוננת (ע' 38, ש' 6). הוא אישר שביום האירוע שלחה לו המתלוננת הודעות שונות בעניין לקיחת הילדים, אך הוא לא השיב לה (ע' 37, ש' 8 ואילך), והוא גם אישר שבתו סובלת מבעייה רפואית בכליות.

הנאשם נשאל אודות גרסאותיו השונות בעניין היריקה (בתשובה לאישום הכחיש יריקה, בעדותו הראשית הודה ביריקה לעבר הטלפון שפגעה שלא במתכוון במתלוננת, ואילו בפני השוטרים, לרבות בחקירתו, הודה ביריקה), והשיב גם לשאלת בית המשפט (ע' 40, ש' 27): "אמרתי את זה לשוטר הסיור וגם בחקירה. אני רוצה להבין אם ירקתי לכיוון שלה או לכיוון הטלפון זה משנה הכל? זה המהות של כל התהליך שאנחנו נמצאים פה? זה הדיל בריקר".

הנאשם אישר כי היה "עצבני" במהלך האירוע (ע' 44, ש' 13), וכלשונו "כל אדם נורמטיבי במצב הזה היה מתעצבן", משום שהמתלוננת ביקשה להפליל אותו לשווא. הנאשם טען כי במהלך כל האירוע עמד במרחק 2 מטרים מהמתלוננת, ולא התקרב אליה (ע' 44, ש' 18), והכחיש את הטענה כי הכה את המתלוננת (ע' 44, ש' 25).

ב"כ המאשימה הציגה לנאשם את התמונה המתעדת את החבלה שנגרמה למתלוננת על פי הנטען (חלק מת/2), והפנתה אותו לטענת ההגנה לפיה מדובר ב"מציצה של העורר", והנאשם השיב כי כבר בחקירתו במשטרה טען שסימן זה בגופה יכול היה להיגרם בנסיבות שונות (ע' 44, ש' 32). ב"כ המאשימה השמיעה לנאשם את מהלך האירוע כפי שהוקלט, והטיחה בו כי בתו הייתה נוכחת במקום בזמן שהנאשם תקף את המתלוננת, והנאשם הכחיש זאת (ע' 46, ש' 12).

13. בחקירתו במשטרה מיום 26.10.22 (ת/6), נחקר הנאשם תחת אזהרה ("... בכך שירקת עליה והכית אותה וגרמת לה לחבלה"), ובפתח החקירה (ע' 1, שורה 6), לאחר שאמר כי אינו מבקש להיוועץ בעו"ד, אמר: "היא צילמה את הכל בטלפון שלה, אתם יכולים לראות שלא תקפתי אותה, אני מודה שאני ירקתי עליה, זה לא בסדר...", והסביר כי עשה כן משום שהמתלוננת השפילה אותו בפני הילדים ואמרה להם שלא תאפשר לו לראות אותם חרף הסדרי הראייה ביניהם. מיד בהמשך תיאר כי לאחר שאמרה לו שלא תתן לו לקחת את הילדים, "הסתובבתי ושאלתי אותה למה היא ככה מתנהגת, ויצאה ממני היריקה לא יכולתי לסבול את זה יותר. ואז מולי היא התקשרה למשטרה, ואמרה שאני מרביץ ומאיים עליה. אני דיברתי בקול רם נכון ממה

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 33113-12-22 מדינת ישראל נ' וולפמן

- את עושה לעזאזל' ואמרה למוקדנית 'אתם שומעים הוא אליס ומאיים'...". מכאן ביקש הנאשם מהחוקר שהמשטרה תקשיב לשיחת המתלוננת למוקד 100.
- כשעומת בהמשך החקירה עם הטענה ש"נתן" למתלוננת "בוקס בכתף", הכחיש בתוקף ואמר (ע' 2): "אני אומר לך שזה שקר, ואני מוכן לעשות כל דבר להוכיח את זה שזה שקר. אמרתי לה שתעזוב אותי ושתלך..." וטען שהמתלוננת עשתה פרובוקציה בכוונה. הוא גם הכחיש בהמשך את הטענה שגרם למתלוננת את החבלה שתועדה בגופה.
14. ההגנה הגישה לבית המשפט הקלטה של מהלך האירוע, כפי שהוקלט בטלפון הנייד של הנאשם, יחד עם תמליל של ההקלטה (נ/7). ההקלטה עצמה אורכת 05:31 דקות, ועיון בתמליל מעלה שהוא משקף את מהלכה באופן מדויק יחסית, מלבד שגיאות מסוימות (למשל, בע' 3, ש' 23 לנ/7 תמללו את דברי המתלוננת שנאמרים 03:04 דקות מתחילת ההקלטה כ"אתה לועג לי", אך להבנתי המתלוננת אמרה: "אתה יורק לי בפנים"). אעיר, כי דברי מוקדנית המשטרה נשמעים בקושי, ו-03:10 דקות מתחילת ההקלטה (ע' 3, ש' 1), אומרת המתלוננת לנאשם (פעמיים) בקול רם ואף בצעקה: "אל תרים עליי ידיים! אל תרים עליי ידיים!", והנאשם משיב לה: "אני לא מרים עלייך ידיים יא מטומטמת", וניתן להתרשם כי לאחר מכן מתרחקת המתלוננת מהנאשם, והיא אינה נשמעת עוד בהקלטה, אלא רק הנאשם שמשוחח עם שני אנשים שונים שהגיעו למקום. עוד אציין, כי לא שמעתי בהקלטה זו את קולה של הבת, ובכל מקרה לא שמעתי אותה צועקת ובוכה.
15. שמעתי גם את השיחות של המתלוננת למוקד 100 של המשטרה (ת/1). מדובר למעשה בשלושה קבצי קול, שבראשון שבהם, שאורכו 35 שניות ניתן לשמוע את הפנייה הראשונית של המתלוננת למוקד 100 (שמתועדת במקביל בנ/7).
- בשני שבהם, שאורכו 03:29 דקות, ניתן לשמוע את המוקדנית מעלה על קו השיחה עם המתלוננת שוטר סייר, וגם בו ניתן לשמוע את המתלוננת צועקת לעבר הנאשם (43 שניות מתחילת הקובץ הקולט): "אל תרים עליי ידיים!" (תיעוד מקביל לנ/7 וההקלטה), ניתן לשמוע את הנאשם משיב: "מי מרים עלייך ידיים?", וכאשר הסייר אומר למתלוננת שתתרחק מהמקום, משיבה המתלוננת: "אני בחוץ". כ-20 שניות לאחר מכן, ניתן לשמוע את המתלוננת כשהיא מתחילה לבכות בכי מר, כשהמוקדנית מנסה לדובב אותה, ואז אומרת המתלוננת למוקדנית (01:44 דקות): "הוא גם נתן לי לי מכה, קיבלתי...", וכשנשאלה: "איפה הוא נתן לך מכות", השיבה (02:01 דקות): "הוא נתן לי בכתף... בזמן שדיברתי איתכם הוא הרים יד ונתן לי בכתף", ומוסיפה כי צילמה את הנאשם. בקובץ הקול השלישי שאורכו 05:45 דקות ניתן לשמוע את המשך השיחה של המתלוננת משוחחת מביתה עם הסייר, והמתלוננת נשמעת ממררת בבכי, וכן ניתן לשמוע ברקע את הילדים. המתלוננת גם אומרת לסייר שמספר פעמים התלוננה בעבר נגד הנאשם, ותמיד סוגרים את התיקים נגדו, וחוזרת על האמירה לפיה בתה ראתה את כל מהלך האירוע.
16. בנוסף, לתיק בית המשפט הוגשו דו"חות פעולה של השוטרים שהגיעו לזירה.

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 33113-12-22 מדינת ישראל נ' וולפמן

ת/3 הוא דו"ח פעולה מיום 26.10.22 שערך השוטר אברהם אטבריאן, בו ציין שפגש את המתלוננת בביתה וזו סיפרה לו שראתה את הנאשם פורץ לתיבת הדואר שלה, וכאשר התקרבה לשאול את הנאשם עד מתי יימשך הדבר וכיצד הוא מבקש לקחת את הילדים ביום גשום מחוץ לבית, קם הנאשם בתגובה וירק לה בפניה, וכאשר התקשרה למשטרה, קילל אותה הנאשם "ונתן לה אגרוף בצד שמאל בכתף", והדבר תועד על ידי השוטר. כן ציין השוטר אטבריאן שהמתלוננת בכתה ואמרה שהיא חוששת לחייה.

ת/4 הוא דו"ח פעולה מיום 26.10.22 שערך השוטר פרדי מולי שדיבר עם הנאשם וכן עם אדם בשם עדן דנוך, שעצר ליד השוטר מולי בעת שנסע עם רכבו הפרטי, ואמר לו "כי שמע צעקות בבניין 5 בכניסה ורץ לראות מה קרה והבחין באדם שצועק על אשה ולא הייתה תקיפה או איום לדבריו והוא שמע את האשה צועקת שמרביצים לה אבל היא לא הייתה בסמוך לגבר". השוטר מולי ציין בדו"ח הפעולה שדיבר עם הנאשם שאמר לו שירק בפניה של המתלוננת, אך לא הרביץ לה.

על רקע זה צפיתי גם בסרטון מצלמת הגוף של השוטר מולי, שהוא חלק מ-ת/2. הסרטון אורך 09:15 דקות, ובמהלכו פוגש ומשוחח השוטר מולי עם הנאשם, אך קודם לכן הוא פוגש את עדן דנוך, שעוצר את מכוניתו ליד ניידת המשטרה (34 שניות מתחילת הסרטון). דנוך פנה לשוטר מולי, והשוטר שאל אותו אם הוא "עובר אורח" ואם ראה מה קרה, ודנוך השיב, שכאשר הגיע לבניין הסמוך שמע אשה צועקת: "מרביצים לי מרביצים לי" (50 שניות מתחילת הסרטון). הוא סיפר כי השאיר את הרכב מונע, יצא ממנו וקפץ מעל הגדר, ופנה ל"אבא" ושאל אותו אם "הרמת עליה ידיים", וזה השיב בשלילה. השוטר מולי שאל אותו היכן הייתה "האמא" (59 שניות מתחילת הסרטון), ודנוך השיב כי היא הייתה בכניסה לבניין, ו"היא לא הייתה במצב שהרימו עליה ידיים", וכי "האיום" שלה שהוא יילך, "זה אני מזמינה לך משטרה, ומרביצים לי...". (12:01 דקות מתחילת הסרטון). לאחר שמסר את פירטי תעודת הזהות שלו לשוטר, אמר דנוך: "ידיים הוא לא הרים עליה". זמן קצר לאחר מכן, נראה הנאשם מגיע לעבר השוטר מולי, וגם דנוך מזהה אותו (01:49 דקות מתחילת הסרטון).

כאמור, לתיק הוגשו גם מוצגים רבים נוספים, ואתיחס להם במידת הצורך לאחר שאדון ואכריע בטענות הצדדים. בטרם אעשה כן, אסקור את עיקרי טענות הצדדים בסיכומיהם בכתב.

טענות הצדדים בסיכומיהם

17. אלו הם עיקרי טענות המאשימה, כפי שהוגשו בכתב באמצעות באת כוחה, עו"ד חן הלצבנד:
 - א. לא נמצאו כל סתירות בגרסת המתלוננת בעדותה בבית המשפט, בחקירתה במשטרה ובפניויה לבית המשפט לענייני משפחה, ויש ליתן בעדות זו אמון מלא;
 - ב. לעומת זאת, ניתן להצביע בגרסתו של הנאשם על סתירות ושקרים, ובפרט בכל הנוגע לגרסתו המשתנה בדבר היריקה, לתשובותיו בנוגע לרקע לסירוב המתלוננת למסור לו את הילדים,

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 33113-12-22 מדינת ישראל נ' וולפמן

- והעובדה כי השחיר את שמה של המתלוננת בחקירתו במשטרה עת טען כי המתלוננת מפרה את הסדרי הראייה עם הילדים, לטענתו כי בתו לא הייתה נוכחת באירוע שנסתרת בראיות, טענתו בבית המשפט שלא קילל את המתלוננת ועוד ;
- ג. חרף טענותיו של הנאשם כלפי המתלוננת שהיא מבצעת נגדו פעולות שונות שיש בהן כדי לפגוע ביחסיו עם ילדיו, מהמוצגים שהוגשו לתיק בית המשפט עולה כי התנהגותו של הנאשם הינה בלתי ראויה, ואילו המתלוננת פעלה כראוי ;
- ד. תיעוד החבלה, וגרסאותיו השונות של הנאשם בדבר הסיבות להיווצרותה, מחזקים את הראיות נגד הנאשם, ובפרט את טענת המתלוננת כי הנאשם תקף אותה במכת אגרוף בכתפה השמאלית ;
- ה. חיזוק לעדותה של המתלוננת ניתן למצוא בדיווחה למוקד 100, ממנו ניתן להתרשם גם אודות מצבה הנפשי בעת האירוע כפי שתועד על ידי השוטרים ;
- ו. בנוסף, מהקלטת האירוע ניתן ללמוד על הלך הרוח של הנאשם שהיה עצבני וכעוס, וכן ניתן ללמוד כי בניגוד לעדותו, הוא היה קרוב פיזית למתלוננת ;
- ז. מעשי האלימות שמיוחסים לנאשם אינם בגדר "זוטי דברים", וגם היריקה בפנים היא מעשה משפיל ומבזה.
18. אלו הם עיקרי טענות הנאשם, כפי שהוגשו בכתב (ותוך חריגה ממגבלת העמודים שקבעתי, גם לאחר שנעתרתי לבקשה קודמת של ב"כ המאשימה להגדיל את היקפם) באמצעות באת כוחו, עו"ד יסמין בן דוד :
- א. הוכח כי הקטינה כלל לא נכחה במהלך האירוע, וכן הוכח כי המתלוננת יזמה את המפגש עם הנאשם על מנת לקנטרו ולהפלילו, כפי שניסתה לעשות מספר פעמים בעבר ;
- ב. הוכח באמצעות ההקלטה שהוגשה לתיק בית המשפט כי לא ייתכן שהנאשם הכה את המתלוננת באגרוף, וחיזוק לכך שלא הייתה כל מכת אגרוף ניתן למצוא בתיאוריה השקריים של המתלוננת אודות מצב ידה בפני המשטרה, כפי שתועדו במצלמות הגוף של השוטרים והשיהוי שנקטה בפנייה לרופא, והסתפקותה בפנייה לרופא משפחה ;
- ג. את כל אלו עוטפים "שקריה הגסים והמוקצנים מעת לעת ופערי גרסאותיה התהומיים" שלא ניתן להם הסבר, ומכאן מתבקש להחיל על עדותה את "הכלל בדבר חזקת השקר" שיש בו כדי לאיין את כל האמון בגרסאותיה ;
- ד. מחדלי החקירה של המשטרה פגעו קשות בהגנת הנאשם.

דיון והכרעה

19. מערכת היחסים הקשה בין הנאשם והמתלוננת, שהיא תוצאת הליך הגירושין הקשה שהיה כרוך גם במחלוקות סביב הקשר של הנאשם לילדיו ומפגשיו עימם, ניצבת כמובן ברקע תיק זה, והיא

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 33113-12-22 מדינת ישראל נ' וולפמן

מטבע הדברים נתון רלוונטי להערכת עדויותיהם של הנאשם והמתלוננת. כך, גם טענות עובדתיות ואחרות של הנאשם והמתלוננת במסגרת הליכים קודמים בבית המשפט לענייני משפחה, או במסגרת בקשות שהגישה המתלוננת למתן צווי הגנה, הן בהחלט טענות (וראיות) שראוי שיונחו ויוצגו לפני בית המשפט בהליך הפלילי כאן, גם אם עניינו של זה עוסק באירוע מסוים, שהתרחש על פי הנטען ביום 26.10.22.

20. אך דומה שבאי כוח הצדדים, ובפרט באת כוח הנאשם, ביקשו במהלך הדיונים בתיק וגם בסיכומיהם, לערוך בירור נוקב אודות כל תקרית ותקרית בעברם של הנאשם והמתלוננת, ולהפנות אצבע מאשימה כלפי הצד שכנגד בכל הנוגע למשברים ביחסי הנאשם עם ילדיו, לרבות בכל הנוגע לטענות בדבר הגורם למצב של "ניכור הורי" בין הנאשם לבין בנו הצעיר.

21. יתרה מזאת, סיכומי ב"כ הנאשם רצופים באמירות קשות ומיותרות הן כלפי המתלוננת ("... למעשיה הנפשעים ולדרך שבה היא 'משחקת' במוחם של גורמי רשויות אכיפת החוק..."; ע' 2, סעיף 2 לסיכומיה), הן כלפי המאשימה ("התאמצה ... בכל כוחה להלך אימים על הנאשם..."; ואף ניסתה לסכל את גילוי האמת; ע' 2, סעיפים 7-8) והן כלפי שוטרי משטרת ישראל שהגיעו לזירת האירוע וחקרוהו ("בניגוד לנסיון ההטעיה של השוטר אטבריאן ... שדומה כי ביקש לטיח את המחדל של גביית התלונה..."; ע' 8, סעיף 39, ולגבי שוטר אחר: "עולה תמונה עגומה של עדות פתלתלה"; ע' 8, סעיף 42).

בעוד שאת ההצדקה להעלאת טענות בוטות כלפי המתלוננת ניתן להבין בדוחק, ככאלו הנטענות לשם הגנה על עניינו של הנאשם ולשם קעקוע מהימנות עדותה של המתלוננת, דרך העלאת הטענות נגד המאשימה והשוטרים הייתה בלתי ראויה ומיותרת בעליל.

בסופו של יום, על בית המשפט לבחון את הראיות שהונחו לפניו, ויש גם מקום ליתן את הדעת למחדלי חקירה או טעויות משמעותיות בניהול החקירה, אך אין מקום להפוך את ההליך הפלילי למסע האשמות חמורות כלפי נציגי רשויות אכיפת החוק.

22. כאמור, המאשימה טענה בסעיף 4 לכתב האישום שהנאשם ירק על פניה של המתלוננת בנוכחות בתם הקטינה, ואילו בסעיף 5 לכתב האישום טענה כי בעת שהמתלוננת התקשרה למוקד 100 של המשטרה, הנאשם שמע את השיחה והכה את המתלוננת במכת אגרוף בכתפה, כשבתם בוכה וצועקת.

בסעיף 7 לכתב האישום טענה המאשימה כי "במעשים המתוארים לעיל", תקף הנאשם את המתלוננת וגרם לה לחבלה של ממש, וייחסה לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש לבן זוג, מכוח סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

המאשימה לא ייחסה בכתב האישום לנאשם בגין היריקה עבירה של תקיפה סתם כלפי בן זוג, מכוח סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 33113-12-22 מדינת ישראל נ' וולפמן

23. הראייה המרכזית עליה מבוססות טענות המאשימה, היא עדותה של המתלוננת בבית המשפט, כשלטענת המאשימה עדות זו נתמכת בעיקרה בתיעוד רפואי, צילום החבלה הנטענת, והדיווחים של השוטרים אודות מצבה של המתלוננת בעת הגשת התלונה בביתה.
- בחנינת עדותו של כל עד, לרבות המתלוננת או הנאשם, צריכה להיעשות ביסודיות ובזהירות. כך, בנוסף להתרשמות הבלתי אמצעית של השופט היושב בדין מהעדות ומהעד, על בית המשפט לבחון את הגרסה בהשוואה לגרסאות שמסר העד מחוץ לכותלי בית המשפט, לבחנה ביחס לראיות אחרות (ישירות, אובייקטיביות, נסיבתיות ואחרות), וכן לבחון את הגיונה הפנימי.
- אך יש לתת את הדעת לכך שלא כל הבדל בין הגרסאות או בין הראיות עולה כדי "סתירה", בוודאי לא סתירה מהותית המקעקעת את מהימנות העדות. כפי שציינה המתלוננת בצדק, היא נדרשה לספר את סיפור האירוע מספר פעמים לאורך תקופה ארוכה יחסית, ואף עד אינו "רובוט" כלשונה.
- בראי דברים אלו, בחנתי את עדותה של המתלוננת, ובהמשך גם אבחן את עדות הנאשם.
24. כאמור, המתלוננת העידה בבית המשפט, שבעת שהגיעה לבניין המגורים, ראתה את הנאשם יושב עם הבת בכניסה לבניין, כשתיבת הדואר שלה שבורה ואף הוסיפה "כמה פעמים הוא שבר לי אותה". היא העידה שלאחר ששאלה אותו מדוע הוא לא עונה להודעות שלה, וכיצד הוא מתכוון לקחת את הבת לפארק לנוכח מזג האוויר ומצבה הבריאותי של הבת, הנאשם קילל אותה, ירק בפניה, ובזמן שהתקשרה למוקד 100 של המשטרה, כדי לספר שהנאשם מקלל אותה ומאיים עליה, הנאשם תקף אותה באמצעות מכת אגרוף לכתף שמאל. היא גם העידה שהבת נכחה במקום בעת התקיפה, והייתה מפוחדת ובכתה, ולאחר שעלו לדירה והגיעו שוטרים, אמרו לה השוטרים שלא ניתן לגבות עדות מהילדה, אך הילדה סיפרה הכל לשוטרים.
25. בעדות זו מופיעים מספר פרטים מהותיים, על פי סדר הופעתם: תיבת הדואר השבורה (הנאשם לא הואשם בכך), היריקה של הנאשם בפניה של המתלוננת לאחר שפנתה אליו, הפנייה של המתלוננת למוקד 100 לאחר היריקה, תקיפת המתלוננת באגרוף בכתף במהלך השיחה, ונוכחות הבת במקום ותגובתה לאירוע.
26. עדותה של המתלוננת בעניין היותה של תיבת הדואר שבורה מעוררת קושי, בשים לב למכלול הראיות בתיק. ראשית, בת/3 נכתב שהמתלוננת אמרה לשוטר אטבריאן שכאשר הגיעה לבניין, היא ראתה את "הגרוש פורץ לתיבת הדואר שלה", והיא גם התקרבה אליו ושאלה אותו עד מתי זה יימשך.
- בחקירתה הנגדית נשאלה כאמור האם ראתה את הנאשם פורץ לתיבת הדואר, והשיבה בשלילה, וכשנשאלה מדוע אמרה כך לשוטר אטבריאן, השיבה כי אינה זוכרת מה אמרה לפני למעלה משנה. כפי שציינתי לעיל גם בבקשה שהגישה למתן צו הגנה לבית המשפט לענייני משפחה, ובפרוטוקול הדיון בבקשה (נ/ו-6), לא טענה המתלוננת שהנאשם פרץ לתיבת הדואר שלה.

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 33113-12-22 מדינת ישראל נ' וולפמן

בהודעתה במשטרה מיום האירוע (4/נ) מסרה המתלוננת: "ראיתי שהגרוש שלי פרץ תאי דואר שלי...". מכאן, ניתן להניח לטובת המתלוננת כי אולי לא הובנה על ידי השוטר אטבריאן, והתכוונה לומר שראתה את תיבת הדואר שבורה, אך לא ראתה את הנאשם שובר אותה, גם אם חשדה בו. אלא, שאין בתיק החקירה כל תיעוד של תיבת הדואר, וגם המתלוננת עצמה לא הצליחה לספק למשטרה תיעוד כזה, ובעניין זה אפנה למזכר שסומן 3/נ, ממנו עולה כי המתלוננת לא תיעדה את תיבת הדואר הפרוצה כביכול.

השוני בגרסאות, כמו גם העובדה כי לא הוצג כל תיעוד התומך בטענה בדבר פריצה של תיבת הדואר במועד האירוע או קודם לכן, בהחלט פוגם במידה מסויימת במהימנות הגרסה, ויש בו כדי ללמד על האפשרות שהמתלוננת העצימה את תיאור האירועים. בכך, אין כדי לקעקע בהכרח את מהימנות עדותה בדבר התקיפה באגרוף, אך בהחלט זהו נתון שיש ליתן לו משקל בהערכת מהימנות העדות.

27. לעומת זאת, בכל הנוגע לטענת המתלוננת לפיה הנאשם ירק בפניה במכוון, נתתי אמון מלא בעדותה של המתלוננת, ואף מצאתי לקבוע כי הנאשם לא אמר אמת בעדותו עת טען שירק כביכול לעבר הטלפון של המתלוננת, ולא אל המתלוננת ממש. עדותו זו בבית המשפט סתרה באופן מובהק את הודאתו בכך בפני השוטר פרדי מולי (ת/4; והדברים מתועדים היטב גם בסרטון מצלמת הגוף של השוטר, המצוי בת/2), את דבריו לאדם אחר שהגיע לזירת האירוע כפי שהם מופיעים בתמליל הקלטה שהגיש הנאשם לתיק בית המשפט (נ/7, ע' 4, ש' 16: "... היא ממשיכה וירקתי עליה בפנים, פשוט ירקתי עליה, והיא מצלמת הכל..."), ובמידה מסויימת גם את תשובתו לאישום, ולכך אתייחס בהמשך עת אדון בעדותו של הנאשם והערכת מהימנותה.

28. אין חולק שהמתלוננת התקשרה למוקד 100 של המשטרה לאחר היריקה, אך כמובן שיש חולק ביחס לטענה המרכזית של המאשימה, לפיה הנאשם תקף את המתלוננת בכתפה במכת אגרוף. בהקשר זה מסרה המתלוננת עדות עקבית, ואף הוצג תיעוד של החבלה, שיש בו כדי לתמוך בגירסת המתלוננת.

ההגנה טענה לקשיים שונים שמעוררת גרסה זו, ואף טענה כי המתלוננת ביצעה בעצמה את החבלה המדוברת בדרך כלשהי. כך למשל נטען שהפנייה המאוחרת לרופא, והימנעות מפנייה לרופא מומחה, מלמדות כי המתלוננת לא נחבלה בפועל, וגם דיווחיה על הגבלת בתנועת היד היו מוגזמים. איני מקבל טענה זו, ואציין בקצרה כי פנייה לרופא לאחר יומיים אינה בלתי סבירה, ולא כל אדם יבחר בהכרח להשלים טיפול ובדיקה, ובהקשר זה קיבלתי את הסבריה של המתלוננת. ההגנה גם הפנתה לעובדה כי במסגרת הבקשה למתן צו הגנה (נ/5), טענה המתלוננת שנחבלה בכתף ימין, אך היא הסבירה בעדותה כי מדובר ככל הנראה בטעות (ע' 8, ש' 29). גם הסבר זה סביר בעיני.

איני יכול להתייחס לטענת ההגנה לפיה אופיה של החבלה המתועדת מתיישב עם פעולה של מציצה עצמית של האזור הפגוע או כל פעולה אחרת שביצעה המתלוננת בעצמה. לבית המשפט אין ידיעה

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 33113-12-22 מדינת ישראל נ' וולפמן

שיפוטית בנדון, מה עוד שלא הוצגה לבית המשפט כל התייחסות של איש רפואה. עם זאת, גם תשובתה של המתלוננת לפיה לא יכולה הייתה לבצע פיסית את הפעולה (ע' 21, ש' 23), אינה יכולה להתקבל, לנוכח מיקום סימני החבלה.

ובכל זאת, כן מתעורר קושי מסוים עם עדותה של המתלוננת ביחס לתקיפה באגרופ. למעשה, שלב השיחה של המתלוננת עם המשטרה, כשהנאשם עומד בקרבת מקום, מתועד בשתי הקלטות שונות. האחת, באמצעות שיחות המתלוננת למוקד המשטרה (שיחות שהן חלק מ-1/ת), והשנייה באמצעות הקלטה ממכשיר הטלפון של הנאשם.

אכן, בקבצי הקול ניתן להתרשם כי המתלוננת אמרה למשטרה על כך שהנאשם נתן לה מכה בכתף (היא לא מזכירה אגרופ), זמן לא רב לאחר שצעקה על הנאשם: **"אל תרים עליי ידיים"**, ובהמשך גם ניתן לשמוע אותה ממררת בבכי, ושבה ואומרת שהנאשם הכה אותה בכתף. תיעוד זה בת/1, מחזק את עדותה של המתלוננת בפרט המהותי החשוב ביותר בגרסתה, שמהווה למעשה את הפרט החשוב ביותר בכתב האישום.

אך נתתי דעתי גם להקלטת האירוע על ידי הנאשם, שגם תומללה, והוגשה לתיק בית המשפט. גם אם ההקלטה שהוגשה אינה מתעדת את האירוע ממש מתחילת המפגש של הנאשם עם המתלוננת, הרי שלנוכח עדות המתלוננת, עולה כי היא כן מתעדת את המפגש כבר בשלבים ראשוניים שלו, שכן המשפט הראשון המתומלל מפי המתלוננת (ברוסית) הוא: **"פעם אחרונה, למה אתה שובר לי פה תיבת דואר, זה דבר ראשון. דבר שני, עכשיו מזג אוויר ח... קר..."**. אם כן, גם אם האירוע לא הוקלט ממש מתחילתו, ההקלטה משקפת בהחלט את השלב הראשון שלו, כפי שתיארו אותו גם המתלוננת וגם הנאשם.

זמן קצר לאחר מכן התקשרה המתלוננת למשטרה, מבקשת להתלונן ואומרת (נ/7, ע' 1, ש' 16): **"הגיע לפה בעלי ומאיים, צילמתי איך הוא יורק עליי, מרים קול, ו... ממש מאיים ומתחיל ל..."**, ובתשובה אומרת לה המוקדנית: **"מרבץ לך!"**, והמתלוננת משיבה: **"כן. עכשיו הוא פה. וגם ילדים לידו. ואני ממש מפחדת ממנו..."** ובהמשך שוב ענתה לשאלת המוקדנית: **"מאיים, ירק עליי, וזה הכל מוקלט (ל.ב.) ועכשיו הוא מתקרב..."**.

אם כן, עד לשלב זה של השיחה למוקד 100, ואף שהמתלוננת השיבה בחיוב לשאלת המוקדנית האם הנאשם "הרביץ" לה, הנאשם לא תקף את המתלוננת, כפי שגם עלה מתשובתה הבאה של המתלוננת למוקדנית, בה טענה לאיומים, יריקה והתקרבות של הנאשם.

מרגע זה ואילך, ניתן לשמוע את הנאשם מגדף פעמים רבות את המתלוננת וטוען שהיא שקרנית משום שלא איים עליה, אך בשום שלב לא ניתן להתרשם כי תקף אותה באגרופ. אכן, בהמשך נשמעת המתלוננת אומרת לנאשם: **"הוא רוצה להרים עליי ידיים! אל תרים עליי ידיים"** (10: 03 דקות מתחילת ההקלטה), אך הנאשם השיב: **"אני לא מרים עלייך ידיים, יא מטומטמת"** (נ/7, ע' 3, ש' 1). כאמור, שמעתי את מהלך ההקלטה, והמתלוננת אכן נשמעת נסערת בעת שהיא צועקת את הדברים על הנאשם, אך לא נשמעת כל תגובה מיידית שלה למכת אגרופ (זעקת כאב למשל),

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 33113-12-22 מדינת ישראל נ' וולפמן

והיא עוזבת את המקום, כשהיא ממשיכה לדבר עם המשטרה, ורק לאחר מכן, כך עלה מקבצי הקול בת/1, אמרה למשטרה שהנאשם הכה אותה בכתף.

כן לא ניתן לשמוע בכי וצעקות של בתם של הנאשם והמתלוננת.

זמן לא רב לאחר מכן הגיע למקום אדם זר (הוא כנראה עדן דנוך אותו פגש השוטר פרדי מולי) ושאל (נ/7, ע' 3, ש' 9): "מה קורה כאן?", והנאשם השיב לו: "גרושה לא רוצה לתת לי ילדים, מתקשרת למשטרה, אומרת שאני מאיים עליה ורוצה להרביץ לה...", ובהמשך השיב לו אותו אדם, שיחכה למשטרה, "אבל אל תרים עליהם [כך במקור בתמלול, הח"מ] ידיים ליד הילדים", הנאשם אמר לו: "איזה, איזה ידיים? לא הרמתי כלום", והאדם משיב לו: "ככה זה גרושות".

דברים אלו, כמו גם דברים דומים שנאמרים בהמשך על ידי הנאשם, מקטינים במידה מסויימת את הסבירות, כי לאחר תחילת המפגש של הנאשם עם המתלוננת ולאחר שהמתלוננת כבר התקשרה למשטרה, והנאשם יודע שהמתלוננת מדברת עם המשטרה, תקף הנאשם את המתלוננת באמצעות מכת אגרוף.

אכן, מדובר בהקלטה בלבד, ואין בה משום תיעוד חזותי של האירוע, והיא גם מתועדת ממכשיר המצוי בידיו של הנאשם, אך העובדה כי לא נשמע כל קול תקיפה, ובפרט לא קול תגובה מיידית לתקיפה, כמו גם הדברים שנאמרים על ידי הנאשם והמתלוננת, מעוררים קושי מסוים, גם אם לא מובהק, ביחס לטענה בדבר תקיפה באגרוף.

אוסף כי אמנם האדם שהגיע למקום, והיה אוהד מאוד לנאשם, ביקש מהנאשם "אבל אל תרים עליהם ידיים...", ולכאורה היה בכך כדי לחזק את הרושם כי היה מעשה תקיפה, אך הנאשם שלל זאת באופן מייד, וגם הודאתו הברורה ביריקה המכוונת במתלוננת בפני אותו אדם זר, תומכת בטענתו של הנאשם כי לא הכה באגרופו את המתלוננת.

כאמור, הנאשם היה מודע לכך שהמתלוננת התקשרה למשטרה, ואף שגידף אותה בצורה מכוערת, הוא נשמע אומר למוקדנית (נ/7, ע' 2, ש' 4): "אני ממש רוצה שתגיעו לפה", ובהמשך (שם, ש' 8): "כל כך שקרנית וזבל, חבל על הזמן. אין בעיה, תגיעו לפה, אני אשמח, בבקשה. תגיעו עכשיו, בבקשה ממכם". מאחר שההקלטה מתעדת גם תחילת השיחה של המתלוננת למוקד 100, האפשרות שהנאשם בחר לתקוף אותה במכת אגרוף דווקא במהלך השיחה, הופכת כאמור לפחות סבירה, ודבריו המצוטטים כאן, מחזקים אף הם את הטענה שלא עשה כן.

יתרה מזאת, לא ניתן לשלול את האפשרות שעדן דנוך היה עד ראייה לאירוע, ולמצער לחלקו האחרון, ודבריו לשוטר פרדי מולי, כפי שהם מתועדים במצלמת הגוף של השוטר, אף הם תומכים בגרסתו של הנאשם. המשטרה לא זימנה את דנוך לעדות, ולכך אתייחס בהמשך.

29. נתון מהותי שיש לבחון נוגע לטענת המתלוננת שהנאשם "איים" עליה. גם טענה זו של המתלוננת

מעוררת קושי, שכן ניתן לשמוע בהקלטת האירוע גידופים רבים של הנאשם כלפי המתלוננת, והוא אף הודה בפני אחר שירק עליה, אך לא נשמע מפיו כל דבר איום, אף שהמתלוננת מתעקשת לומר

למוקדנית "הוא ממשיך לאיים" (ע' 2, ש' 14)

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 33113-12-22 מדינת ישראל נ' וולפמן

ראשית, בכתב האישום לא יוחסה לנאשם כל עבירת איומים. שנית, גם אם ההקלטה אינה מתעדת את תחילת השיחה בין השניים ממש, טענת הנאשם שלא איים על המתלוננת מתחזקת לנוכח העובדה שהמתלוננת לא אמרה לשוטר אטבריאן (ר' ת/3 וכן נ/17), שהנאשם איים עליה, אף שאמרה לשוטר שהנאשם איים עליה בעבר שישרוף את ביתה, וגם לנוכח העובדה שבמהלך חקירתה הנגדית לא ידעה לספר כיצד איים עליה הנאשם (ע' 9, ש' 17).

משכך, מתחזקת המסקנה לפיה המתלוננת הפריזה בתיאור האירוע, וקללות וגידופים גם אם קשים ומטרידים, תוארו על ידה כדברי איוס, ללא הצדקה, אף אם ניתן להבין במידה רבה את סערת הרגשות בה נמצאה.

30. פרט מהותי נוסף בגירסת המתלוננת נוגע לשאלת נוכחותה של הבת במהלך אירוע התקיפה.

כאמור, המתלוננת עמדה בעדותה לא רק על כך שהבת נכחה במהלך האירוע, בניגוד לעדות הנאשם, אלא שגם טענה שבעקבות תקיפתה, הבת בכתה וצעקה.

גם ביחס לפרט זה מעוררת עדותה של המתלוננת קושי לא מבוטל. כפי שציינתי לעיל, אף שישנן ראיות המחזקות את טענת המתלוננת בדבר תקיפה באגרוף, לרבות סימני החבלה שהוצגו גם לשוטרים בזירה (ותועדו בת/2), התייעוד הקולי של האירוע מלמד כי מתעורר ספק ביחס לטענה זו של המאשימה.

יתרה מזאת, הראיות המצויות בתיק מחזקות את טענת הנאשם לפיה הבת לא נכחה במהלך חילופי הדברים בינו ובין המתלוננת, ובוודאי שלא בכתה. ראשית, בהקלטת ותמלול האירוע לא ניתן לשמוע או להיווכח בקול בכי של הבת. בשלב ראשון יחסי של חילופי הדברים (נ/7, ע' 2, ש' 11), אומרים הן המתלוננת והן הנאשם לבתם: "מיה, תעלי לבית", ו"מיה, תעלי הביתה",

ובהמשך האירוע שוב נשמע קול ילדה (שם, ע' 3, ש' 12), שאומר: "שמעתם?". אך לא קול בכי.

גם בשיחה של השוטר אטבריאן עם המתלוננת, בנוכחות בתה, שמתועדת במצלמת הגוף שלו (חלק מת/2), ומהלכה תומלל על ידי ההגנה (נ/17), לאחר שתיארה המתלוננת כיצד הנאשם תקף אותה באגרוף, היא הוסיפה (ע' 2, ש' 18): "... ילדה הייתה לידי", והבת אמרה מיד, על פי התמלול:

"לא הייתי לידי, אני פשוט (מדברים יחד – לא ברור)". אציין, כי צפיתי בסרטון מצלמת הגוף של

השוטר אטבריאן, והתקשיתי לשמוע את הדברים המדויקים שאמרה הבת.

המאשימה לא הציגה כל תמלול הסותר את הדברים או כזה שעולה ממנו שהבת – שלא נחקרה ולא העידה כמובן – אישרה את נוכחותה בזמן התקיפה לפני השוטר, ומכאן שהטענה בדבר נוכחות הבת, שנטענה גם בכתב האישום, מאבדת מכוחה.

31. יוצא אם כן, שביחס לכמה מהפרטים המהותיים בגירסת המתלוננת: פריצה של תיבת הדואר,

מעשה התקיפה עצמו, איומים ונוכחות הבת בזמן מעשה התקיפה, מתעורר קושי של ממש לאמץ

את עדותה של המתלוננת, וזאת לנוכח השוואת עדותה בבית המשפט לגרסאות אחרות שמסרה

ולראיות אחרות שהונחו לפני בית המשפט.

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 33113-12-22 מדינת ישראל נ' וולפמן

כאמור בסעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א – 1971, "ערכה של עדות שבעל-פה ומהימנותם של עדים הם ענין של בית המשפט להחליט בו על פי התנהגותם של העדים, נסיבות הענין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט". בהקשר זה אציין כי איני קובע על בסיס התרשמות בלתי אמצעית מעדותה של המתלוננת כי אינה דוברת אמת, ולא התרשמתי שעלו ממנה "אותות שקר", וגם התיעוד למוקד 100 תמך בעדותה. אך בסופו של דבר, גם אם לא מצופה מעד להעיד כ"רובוט" כלשון המתלוננת, ולזכור כל פרט ופרט, עדיין נדרש מענה והסבר לשאלות ותהיות ביחס לפרטים מהותיים בגירסה, וכאלו לא ניתנו בצורה מספקת על ידי המתלוננת בעדותה או על ידי המאשימה בסיכומיה.

מאחר שראיות המאשימה מבוססות בעיקרן על עדות המתלוננת, ומבלי להתעלם מהראיות לחיזוקן, אני מוצא כי לא ניתן לבסס על פי ראיות אלו כשלעצמן קביעה בדבר אשמת הנאשם בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה מעבר לכל ספק סביר. מכאן, אתיחס לעדות הנאשם והשלכתה על קביעת הממצאים העובדתיים.

עדות הנאשם לנוכח הראיות בתיק

32. כאמור, הנאשם הכחיש בתוקף את הטענה שתקף את המתלוננת באגרוף וגרם לה לחבלה, וגם טען שבתו כלל לא נכחה באירוע. הוא הכחיש את הטענה שאיים על המתלוננת, ובמהלך עדותו טען כי אמנם ירק, אך ירק לעבר הטלפון בו אחזה המתלוננת כדי לצלם אותו, ופגע שלא במתכוון בפניה.

המאשימה טענה בסיכומיה כי הנאשם אינו אמין, כי לא אמר אמת בכפירתו באישום בעניין מהותי דוגמת פעולת היריקה, שהיא "חלק מהאלימות המיוחסת לו", ניסה להפחית מחומרת מעשיו ושינה את גרסאותיו בהתאם לראיות שהוצגו לפניו, ולא אמר אמת בחקירתו במשטרה.

33. ואכן, כפי שציינתי לעיל, הנאשם לא אמר אמת בבית המשפט כשטען בעדותו שלא ירק בפניה של המתלוננת אלא לעבר הטלפון, וכי פגע בה למעשה מבלי להתכוון. זוהי גרסה כבושה ולא אמינה, שנסתרת באופן חד משמעי בגרסאותיו של הנאשם מזמן אמת, כפי שהוצגו הן בראיות המאשימה (למשל ת/4 ו-ת/6) והן בראיות ההגנה (למשל נ/7).

הרושם הוא שגירסה חדשה זו נטענה מטעמים טקטיים, אך יש בה כדי להשליך על מהימנותו של הנאשם, שכן כאמור מעשה היריקה הוא חלק מהותי מהאירוע מושא כתב האישום.

גם התייחסותו של הנאשם לשינוי הגרסה לנוכח שאלות בית המשפט בעניין זה, לא תרמה למהימנותו. כמצוטט לעיל הוא עצמו ענה לשאלות בהתרסה מסויימת (ע' 40, ש' 7): "אני רוצה להבין אם ירקתי לכיוון שלה או לכיוון הטלפון זה משנה הכל? זה המהות של כל התהליך שאנחנו נמצאים פה? זה הדיל בר[י]יקר?"

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 1139/23-12-22-33113 מדינת ישראל נ' וולפמן

ובכן, שקר של נאשם בפרט מהותי בהחלט עשוי להיות "דיל ברייקר" בהשאלה לניתוח הראיות בתיק זה, כשמדובר בשקר ברור של הנאשם, בפרט מהותי, שהוכח באופן חד משמעי. כפי שנקבע בפסיקה, שקר מעין זה של הנאשם, עשוי לשמש כסיוע לראיות המאשימה (לעניין זה ר' ע"פ 1139/23 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.3.24); ע"פ 161/72 סרסור נ' מדינת ישראל, פ"ד כח(2) 203 (1974)).

אך בנסיבות העניין, לא מצאתי כי יש בכך כדי להביא לקביעה מעבר לכל ספק סביר לפיה הנאשם הכה באגרוף את המתלוננת וגרם לה לחבלה.

ראשית, גם אם יש בשקר זה משום חיזוק משמעותי לראיות התביעה, עדיין יש לבחון את ה"יש הראייתי" שהציגה המאשימה, לנוכח הקשיים שעלו מגרסתה של המתלוננת ביחס למספר רב יותר של פרטים מהותיים, ומהותיים יותר (וגם במידה מסויימת ביחס למכת האגרוף הנטענת); שנית, המאשימה לא הצביעה במהלך הדיון ובסיכומיה על סתירות או פרכות בגרסאותיו של הנאשם ביחס לשאר הפרטים המהותיים;

שלישית, הטענה שהנאשם היה "עצבני" במהלך האירוע אינה מלמדת על אשמתו, אלא גם יכולה ללמד שהיה נסער משום שלשיטתו המתלוננת העלילה עליו (בת/4 מתאר אותו השוטר פרדי מולי כמי שרעד מעט בהגיעו אליו). גם העובדה שהנאשם קילל את המתלוננת מספר פעמים במהלך האירוע, וניסה למזער במידת מה את הדברים במהלך עדותו (ע' 43, ש' 32), אינה מלמדת מיניה וביה כי נהג בצורה אלימה בדרך של מתן אגרוף;

רביעית, איני יכול לקבל את טענת המאשימה לפיה מחומר הראיות בתיקי בית המשפט לענייני משפחה, ניתן ללמוד כביכול שהתנהלות הנאשם לא הייתה ראויה. למעשה, עולה ממסמכים אלו (למשל נ/14), כמו גם מההתכתבויות הקשות והלא נעימות בין הנאשם למתלוננת (נ/12, נ/18), תמונה מורכבת יותר, ודומה כי בעניין זה קשה יותר לזהות "אשמים", אך בהחלט ניתן להתרשם שהקורבנות הישירים למערכת יחסים קשה זו, הם ילדיהם של הנאשם והמתלוננת.

אעיר, כי אמנם ההגנה הייתה זו שהגישה לתיק בית המשפט מסמכים רבים הקשורים לסכסוך הגירושין, הנוגעים גם ליחסי הנאשם עם ילדיו וטענות קודמות של המתלוננת כלפי הנאשם, אך דומני שראוי היה למאשימה להימנע מלטעון טענות על התנהלות לא ראויה של הנאשם במישור היחסים בין השניים או בכל הנוגע לקשר עם הילדים, שאינה קשורה במישורין לאירוע עצמו, מה עוד שאין לבית המשפט הפלילי את היכולת ואף את הצורך להכריע בשאלות מעין אלו. לשם המחשה, לאחר שהוגש כתב האישום כאן, הגישה המתלוננת בקשה נוספת למתן צו הגנה ביום 2.7.23 (נ/13), בטענה שהנאשם נהג באלימות כלפי בנו במהלך מפגש ביניהם במרכז הקשר, אך כפי שעלה מפסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה שדן בבקשה (נ/14), טענות המתלוננת הסתמכו על דברים שאמר הילד לאימו המתלוננת, אך התבררו כלא מבוססות, ונסתרו על ידי הגורמים הטיפוליים שהיו נוכחים במקום. אין כך כדי ללמד שהמתלוננת נקטה שם בהליך סרק

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 33113-12-22 מדינת ישראל נ' וולפמן

נגד הנאשם, אך בהחלט יש בכך כדי ללמד על הזהירות שבה יש להתייחס לתלונות אחרות של המתלוננת במסגרת הליכים אחרים והסכסוך בינה ובין הנאשם בכלל.
בסופו של יום, מכל הראיות שהונחו לפניי, הן מטעם המאשימה והן מטעם ההגנה, הן כאלו המתעדות אירועים וחקירות מזמן האירוע או סמוך לו והן כאלו שמופיעות במסגרת הליכים משפטיים מאוחרים שקדמו לעדות הנאשם, עולה גרסה עקבית וברורה של הנאשם (מלבד בעניין היריקה), לפיה לאחר שירק על המתלוננת, אמנם קילל אותה אך לא איים עליה, ובשום שלב לא תקף אותה במכת אגרוף.
בנוסף על זאת, אתייחס לטענות הנאשם בדבר התנהלות המשטרה ומחדלי חקירה.

טענות על התנהלות המשטרה ומחדלי חקירה

34. כפי שציינתי לעיל, הנאשם העלה בסיכומיו טענות קשות כלפי השוטרים שהגיעו לזירה וחקרו את התלונה. בכל הנוגע לטענות הקשורות להתנהלות השוטרים בזירת האירוע, תיעוד האירועים ודרך העדתם בבית המשפט, אני סבור כי אין בהן ממש ולא ראוי היה להעלותן מלכתחילה.
עבודת השוטרים, הן שוטרי הסיוור והן חוקרי המשטרה, היא עבודה מורכבת ביותר שמצריכה זהירות, רגישות, חוכמה יתרה והפעלת שיקול דעת, והדברים נכונים בבחינת קל וחומר כשמדובר בחקירת תלונה בגין אלימות בין בני זוג גרושים, כשבתווך מצויים ילדים קטנים.
במידה לא מבוטלת, מלאכתו של השוטרי בהקשר זה מורכבת אף יותר ממלאכת בית המשפט שנדרש להכריע בהליך פלילי מעין זה, משום שלעיתים נדרש השוטרי לקבל החלטות הרות גורל, תוך זמן קצר בזירת האירוע ממש.

פעמים רבות היחידה החוקרת נדרשת לבצע השלמות חקירה ובדיקות משלימות לאחר שדברים לא נבדקו היטב בזמן אמת, כפי שנעשה כאן (ר' למשל נ/3), ולעיתים "מעוות לא יוכל לתקון" (קהלת, פרק א', פסוק ט"ו).

35. עם זאת, כן מצאתי להצביע על שתי פעולות שלא בוצעו על ידי היחידה החוקרת, שהיה מקום לבצען, ולמצער ליתן הסבר מנומק מדוע לא בוצעו.

הראשונה, נוגעת לנסיון שלא נעשה לקבל את גרסתה של בתם המשותפת של הנאשם והמתלוננת. כאמור, בשיחה של השוטרי אטבריאן עם המתלוננת שתועדה במצלמת הגוף של השוטרי ותומללה על ידי ההגנה (נ/17), בה נכחה גם הבת, טענה המתלוננת כי בזמן אירוע התקיפה, בתה הייתה לידה, ואילו הבת אמרה מיד: "לא הייתי לידך, אני פשוט...", ובהמשך דבריה לא היו ברורים ומהלך התיעוד נקטע. יתרה מזאת, המתלוננת טענה שהבת סיפרה לשוטרי אטבריאן את כל מה שארע, אך אין זכר לכך בדו"ח הפעולה שערך אטבריאן (ת/3), והוא עצמו העיד שלא גבה עדות מהקטינה (ע' 27, ש' 11 ואילך), מה עוד שתשאול של קטינה בגיל כה צעיר על ידי שוטרי בזירת אירוע, מעורר קושי כשלעצמו.

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 33113-12-22 מדינת ישראל נ' וולפמן

כשמדובר בילדה בת 8 בלבד, שהיא עדת ראייה פוטנציאלית לאירוע פלילי, יש לשקול בזהירות יתרה אם יש מקום לחקור אותה על ידי חוקר ילדים, קל וחומר כאשר היא נדרשת להעיד ביחס לאירוע בו היו מעורבים שני הוריה כמתלוננת ונילון.

בראי דברים אלו, החלטה שלא לחקור את הילדה היא בהחלט סבירה, אך לא התרשמתי כי היחידה החוקרת שקלה את השיקולים הנדרשים ביחס להחלטה זו, וכלל שקלה אם יש מקום לחקור את הקטינה.

ההגנה צירפה לתיק בית המשפט את נ/16 (נהלי אח"מ משטרת ישראל, "הטיפול המשטרתי בעבירות אלמ"ב"), בו צוין (ע' 5, סעיף 16): **"ככלל, לא תגבה עדות מילדי בני הזוג שהינם קטינים. קצין החקירות ישקול גביית עדות הילדים בהתאם לנסיבות האירוע, חומרת העבירה וגיל הילדים".** כאמור, לא הונחה לפניי תשתית ראייתית לכך שפעולה זו נעשתה.

עובדה זו מקבלת משנה תוקף לנוכח העובדה שבכתב האישים טענה המאשימה, על בסיס גרסת המתלוננת, שהבת נכחה במהלך מעשה התקיפה, אך בידיה היו ראיות לפיהן לא כך היה הדבר, ובכל מקרה לא הוצגה מטעם המאשימה ראיה לסתור את האמירה של הבת, כפי שתומללה: **"לא הייתי לידך, אני פשוט..."**.

לטעמי, החלטה זו בהחלט פגעה בהגנתו של הנאשם, ויש ליתן לה משקל. בשים לב לכך, בהחלט היה מקום לשקול עריכת עימות בין הנאשם למתלוננת במהלך החקירה, וכזה לא נעשה. לא ניתנה תשובה ברורה לשאלה מדוע לא נערך עימות (ר' עדות השוטר רשף עוז, ע' 32, ש' 10 ואילך), אך לא מצאתי לקבוע כי במקרה זה אי עריכת העימות פגעה בהכרח בהגנתו של הנאשם.

36. אדם נוסף שלא נחקר, הוא עד ראייה פוטנציאלי לאירוע שפרטיו מתועדים בדו"ח הפעולה של השוטר פרדי מולי (ת/4), שתיעד את הגעתו לזירת האירוע וכתב: **"הגעתי למקום בשקט ובהתקרבי אל הבניין עצר לידי נהג רכב פרטי שהיה לבדו, מדובר בעדן דנוך, ת.ז. ... הנ"ל אמר כי שמע צעקות בבניין 5 בכניסה ורץ לראות מה קרה והבחין באדם שצועק על אשה ולא הייתה תקיפה או איום לדבריו והוא שמע את האשה צועקת שמרביצים לה אבל היא לא הייתה בסמוך לגבר. כששאלתי איך נראה אותו אדם הוא הצביע על בחור שניגש אלי ... מדובר בחשוד יבגני וולפמן..."**

כפי שציננתי לעיל, מהקלטת האירוע ותמלולו ניתן להיווכח כי הנאשם שוחח בזירה עם אדם אחר, שביקש לעודד אותו ולחזק אותו כששמע שהוא גבר גרוש, וגם אמר לו בשלב מסוים **"לא להרים ידיים"** (והנאשם השיב שלא עשה כן).

על פני הדברים, מדובר בעדות של עד ראייה שיש בה כדי לתרום לגילוי האמת ואולי אף לסייע להגנתו של הנאשם, וגם אם עולה השאלה האם מר דנוך היה עד ראייה לכל מהלך האירוע, היה מקום לברר זאת באמצעות חקירה יסודית לאחר גביית הודעה.

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 22-12-33113 מדינת ישראל נ' וולפמן

זהו מחדל חקירה מהותי, שבהחלט פגע בהגנתו של הנאשם, גם אם אינו מצדיק כשלעצמו את זיכוי הנאשם (לעניין זה ר' ע"פ 10596/03 בשירוב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 4.6.06)). בהצטרף להערתו בדבר אי בדיקת גרסתה של הבת והקשיים שהתגלעו ביחס לעדות המתלוננת, יש בכך כדי לחזק את המסקנה לפיה אין מקום להרשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, של תקיפה הגורמת חבלה.

37. כאמור, ההגנה הפנתה את בית המשפט במהלך הדיונים ובסיכומיה לעובדה כי שוטרי הסיוור והחוקרים פעלו בניגוד לנהלי אח"מ של משטרת ישראל בכל הנוגע ל"טיפול המשטירתי בעבירות אלמ"ב" (נ/16), והצביעה גם על פעולות שונות שלא בוצעו (לרבות עריכת עימות) או כאלו שבוצעו שלא כנדרש. לא מדובר בטענות חסרות יסוד, אך לא מצאתי כי איזה מהפעולות שבוצעו על ידי השוטרים בניגוד לכאורה לאמור בנ/16, מלבד האמור לעיל, פגעו בחקירה ובתוצריה, בנסיבות העניין. בהחלט רצוי כי חקירת בתחום אלימות תתבצע על ידי חוקר ייעודי (ר' סעיף ב(2) לע' 4 לנ/16), אך לא תמיד הדבר מתאפשר בשל מגבלות ואילוצים שונים, שבהחלט ניתן להבינם.

האם יש מקום להרשיע את הנאשם בעבירת תקיפה סתם כלפי בן זוג בגין היריקה?

38. בפתח סיכומיה טענה המאשימה כי הוכחה מעבר לכל ספק סביר "אשמתו של הנאשם בעבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום". בסעיף 3 לפרק הסיכום של סיכומיה (ע' אחרון), טענה המאשימה "כי מעשי האלימות אשר מיוחסים לנאשם אינם מהווים זוטי דברים. עצם פעולת היריקה בפנים הינה פעולה משפילה ומבזה ויש למצות את הדין עם הנאשם", ובסיום הסיכומים ביקשה "להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום".

39. ההגנה בסיכומיה ציינה כי רק בסיכומי המאשימה עתרה זאת לראשונה להרשעה בגין עבירת היריקה, אף שעובדת היריקה צוינה בכתב האישום אך הנאשם לא הואשם בגינה בעבירה של תקיפה סתם מכוח סעיף 378 לחוק העונשין (למעשה, סעיף 382(ב) – תקיפה סתם של בן זוג), וכי בקשתה זו מנוגדת להוראת סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי ובכל מקרה יש לדחות טענה זו מאחר שמעשה היריקה הוא בגדר "זוטי דברים" באופן מובהק לנוכח הוראת סעיף 34 לחוק העונשין.

40. כאמור, בסעיף 4 לכתב האישום טענה המאשימה שהנאשם ירק בפניה של המתלוננת, אך היא לא ייחסה לו בגין המעשה עבירה של תקיפה סתם, וכתב האישום מייחס לו עבירה בודדת של תקיפה הגורמת חבלה בגין האגרוף בכתף. לא ניתן לומר כי מעשה היריקה הוא חלק מהתקיפה הנטענת באמצעות אגרוף.

על כן, לנאשם לא יוחסו בכתב האישום "עבירות" כאמור בפתח סיכומי המאשימה, אלא "עבירה", גם אם מעשה היריקה עולה כדי הגדרתה של "תקיפה" כלשון סעיף 378 לחוק העונשין. 41. המאשימה גם לא ביקשה בצורה מפורשת וברורה בסיכומיה, וגם לא הודיעה על כך בשום שלב של הדיון, לעשות שימוש בסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי. סעיף זה קובע כי "בית המשפט

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 22-12-33113 מדינת ישראל נ' וולפמן

רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן". הוראה זו משקפת את האיזון בין שתיים ממטרותיו של סדר הדין הפלילי: גילוי האמת והבטחת זכותו של הנאשם למשפט הוגן (לעניין זה ר' ע"פ 7832/00 בוריס יעקובוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(2) 534 (2002)). כפי שנקבע, בית המשפט רשאי לעשות שימוש בסעיף 184 זה, גם מיוזמתו (לעניין זה ר' ע"פ 807/99 מדינת ישראל נ' חיים עזיזיאן, פ"ד נג(5) 747 (1999)).

קרי, הסמכות שניתנה לבית המשפט היא רחבה, ומניסוח סעיף 184 ופרשנותו בפסיקה, עולה כי ניתן לעשות שימוש בסמכות זו גם ללא בקשת המאשימה, על סמך העובדות שהוכחו, אף אם לא נטענו בכתב האישום, ומבחינת קל וחומר אם כן נטענו בכתב האישום.

אך לבית המשפט נתון שיקול הדעת לעשות שימוש זהיר בסמכותו זו, ולנוכח העובדה כי המאשימה בחרה לנסח את כתב האישום כפי שניסחה, כמו גם לנוכח העובדה כי נמנעה לבקש מבית המשפט בצורה ברורה שייעשה שימוש בסמכות זו (אפילו לא צוין שהמאשימה מבקשת להרשיעו בגין עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין), ולנוכח העובדה שמצאתי לנכון לזכות את הנאשם מהמעשה החמור יותר שיוחס לו בכתב האישום, מצאתי כי שימוש בסמכות כאן יפגע בזכותו של הנאשם למשפט הוגן.

למעלה מן הצורך אציין כי במקרים המתאימים פעולת יריקה בהחלטה עשויה לענות על הגדרת "זוטי דברים", אם כי במקרה זה כשמדובר ביריקה בפנים כלפי בת זוג לשעבר, במקום ציבורי, וכשהנאשם מוסר גרסאות שונות בנדון, ספק אם היה מקום לקבל טענה זו. אך כאמור, איני מקבל את הטענה לפיה יש להרשיע את הנאשם בכל עבירה בגין מעשה היריקה.

סיכומו של דבר

42. אני מזכה את הנאשם, מחמת הספק, מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ה אייר תשפ"ד, 02 יוני 2024, במעמד הצדדים: ב"כ המאשימה עו"ד מורן בן דוד, ב"כ הנאשם עו"ד יסמין בן דוד ומתמחה גב' קורל זיו והנאשם בעצמו.

שרון דניאלי, שופט

